

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'50 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Num. aatrasats des 2.ª tom...	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom...	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fòra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos.....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos.....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos.....	1'50
	1 any.....	5'00

CARTES FILOLÒGIQUES.

PRIMERA.

Mon amich X.:

Sa téua carta m'ha confús per cèrt, puis, sabent tú qui som y lo ignorant que som, me preguntat unes còses a les quals no puch respondre més que ó amb so silenci ó en quatre vulgaritats mal expressades. Però ja que t'empenhas en que t'escriga es méu parè, hé ó malament, sòls per conhòrt téu, vaitx à respondre à sa pregunta primera que dius: ¿Es perjudicial sa diversitat de llengos à dins una mateixa nació?

De cap casta, quant aquestes llengos sían ben conrades y ben llegítimes. Vait aquí es méu pensament per ecsemple.

Es molt llògich qu'una nació com España, tenga un idioma oficial, però no es tan llògich qu'aquesta llengo sía forsaadament sa llegítima y s'única de sa nació espanyòla. Perque amb axò de llengos me pareix qu'es una beneytura es creure si tal ó qual llengo es sa natural y clàssica. Cada pòble es pensa que sa séua llengo es sa més llegítima y sa més antiga de totes ses llengos.

¿Y que té que veure sa llengo amb s'unidat nacional? P'es pòbres d'esperit sa llengo es tot; més, per jò, que no som gayre escrupulós, me sembla que s'unidat nacional no dependeix de sa llengo sinó de ses lleys y d'es bòn govèrn? Per ventura hey ha hagut pòble més desunit amb llenguatge y més patriòtich es mateix temps que l'Italia? ¿No sabèm que cada Ducat tenia una llengo distinta y qu'axò no va servi d'obstacle per rompre antiquíssim dualisme en ses formes de govèrn? Y Tarragona y Girona, à principis d'aquest sigle, foren es pòbles que lluytaren amb més valor per s'independència de sa nòstra pàtria; y Tarragona y Girona parlavan sa llengo catalana. ¿Que no ha fèt Cataluña per ses llibertats públiques? Mallorca tan petita com es, ¿quina sanch no ha regalada per sa dignitat de la

Iberia? ¡Bé heu saben ses aygos de Trafalgar y ses del *Callao*! Mallorca sense cap privilegi, sense cap franquicia, sense havè encès s'esca de cap discòrdia, Mallorca sempre ha respòst amb sanch y amb doblés à n'es crit de ¡viva España amb honra! Y Mallorca, ja heu vèus, amich méu, quina llengo té tan distinta de sa llengo nacional. ¿Y que dirèm d'es pòbles del Nòrt d'Espana? Ells han mantengut dues guèrres civils, es vè per desgracia séua y nòstra, puis llevat aquestes dues taques, son d'es pòbles que s'han distingit més amb sa defensa d'Espana. Ydò, à n'el Nòrt, es parla una llengo que no té cap mica de semblansa amb sa llengo de Castilla.

Y amb ses costums ¿quina influència perjudicial hey podrà tení sa diversitat de llengos? ¡Ah, amich méu! jò no parl d'es dialèctes; es dialèctes haurían de desapareixe en absolut; jò parl d'idiomes. Perqu'es una preocupació que sa llengo catalana sía un dialècte; no heu es, es un idioma ben definit, que té sa séua història, es séu caràcte pròpi, es séu gènit distintiu; y quant dich catalana, has d'entendre també mallorquina, perqu'es sa mateixa, gramaticalment parlant. Dialècte, vòl dí derivació, y sa llengo catalana no deriva de cap llengo viva, perqu'es una, tota íntegra, tota radical; no ha menesté anà à beure à ses fonts de Castilla, li bastan ses séues vèus per porè sentí y per complaure. Y amb ses costums, aquesta diversitat d'idiomes, no podrà essè jamay perjudicial, perque axí com sa varietat de colós forma sa bellesa de s'arch de Sant Martí, de sa mateixa manera sa varietat de llengos, à dins una mateixa nació, ha de formá es grau de vivesa y d'enginy d'un pòble qu'es té p'es més poètic y es més original de tots es pòbles.

Si tenim per persona ilustrada aquella que coneix uns quants idiomes estranys, ¿será també ilustrada sa persona que no sab ni entèn sa séua pròpia llengo? jamay. Perque jò pens que primé es lo nòstro y després lo d'altri; perque me fan ganes de riure aquelles criatures que per donarsè tò y fé veure un'educa-

ció esmerada, parlan sempre es castellá essent mallorquins ó catalans; perqu'es grau d'ilustració no l'señala sa llengo en qu'es parla sinó ses idèes, sa senzillès, es bòn dí, s'espontaneïdat de sa paraula; perque s'educació significa més bé maneres franques y naturals qu'estudiades manifestacions, perque sa persona no ha de sometre sa séua pròpia condició à sa condició estèrnia, condició que no sent, que ni pòt sentí jamay. Molt bé que s'aprenja sa llengo de Castilla y que se parli y que s'escriga, però axò no ha de lleva perque coneguèm à fondo sa nòstra pròpia llengo. Sa nòstra llengo no es tan pòbre, ni tan estreta, ni tan baixa, que al menys no sía digna d'un estudi per part d'aquells que la sentan de petits ensà; d'aquells que s'hi adormían à n'es brassos de sa mare; de aquells qu'es mòren pronunciant sa derrera paraula amb un llenguatge que han parlat sempre, però que may han comprès ni es séu gènit, ni sa séua pròpia galanura. Y tú, amich méu, ets un de tants; tú, encara que d'amagat, confèssas que sa nòstra llengo es una mescla de llengos, un *sui generis* sense gracia ni mèrit de cap casta, y ets mallorquí, y apar qu'estigues émpagahit de parlá y d'escriure amb aquella llengo que comensares à anomená aquells dolsos mots de: mare méua, Deu méu. ¡Y quina aberració més gran! ¿de que mos liem d'empagahí?

Y per altre part, ¿creus possible que sa llengo castellana sía qualque dia sa llengo viva de tota l'Espana? may y may. Jò crech, axí com creu un celebrim orador, (1) que sa llengo té amb so, séu caràcte saba d'es terròsos per ahont se conra y se parla; jò crech que sa llengo es fya d'es gènit d'aquells que l'usan, d'aquells que per expressá qualsevòl sentiment emplean mots apropiats à n'es séu físich pròpi. Ses nacions del Nòrt ténen un llenguatge fret, sèrio, lacònich; un llenguatge que sa apropia amb absolut amb aquest caràcte filosòfich y altiu es mateix temps; França, pòble alegre y natural, té una llengo

(1) Emili Castelar.

expansiva, tota lleugera, flectible, espontànea; Italia, mare de lo bell, tota sentiment y poesia; té una llengo artística, (y perdona, amich méu, sa paraula,) una llengo casi romántica, sentimental, que respira amor; España, pòble altiu y generós y nòble y valent, té una llengo nacional epèrgica, riquíssima, hermosa, si voléu, però massa susceptible à admetre vèus que no li son pròpies, vèus que en llòch de prestarli galanura l'afean més y més, fentse apareixe moltes vegades com una llengo borda que no li bastan ses séues gales per sorti lluida es mitx de ses demés llengos. Y sa nòstra llengo que, axí com la veus y axí com molts la malmènan, participa de totes ses bones qualitats de ses demés fies de *Lacio*; es valenta com es nòstro caràcte, poètica com es nòstros glosadós, hermosa com es nòstro cèl, franca com ses nòstres costums, y espontànea com es nòstros sentiments. Perdona, amich méu, aquesta petita expansió de mon esperit, tu bé sabs com tractan sa nòstra llengo es mateixos mallorquins, just es que qualcú defensi sa séua pròpia causa, ja que mes germanes, en llòch d'ennaltir la despreyan y l'escarneixen tan injustament.

Y si sa llengo es fya d'es caràcte, ¿es possible que sa llengo castellana, per exemple sia qualque dia sa nòstra pròpia llengo? jamay. Precisament es nòstro idioma se distingeix per sa séua integridat; precisament es d'un genit que no admèt vèus estèrnes; qu'una vèu de Castilla no's fara jamay vèu nòstra, sense que li còst molt de trabay, que primé sa llengo castellana es catalanisarà que sa nòstra llengo se puga confondre amb aquell idioma; y si tals obstacles se trobarán sempre, ¿per ventura no ecsistirà s'obstacle invencible qual es sa diferència de caràcte? sa nòstra llengo igual que ses demés llengos pòt essé que sufresca modificacions més ó manco notables, però que desapareisca per donà llòch à un altre llengo, no heu creguis, amich méu; axò es impossible; es un' utòpica concepció d'aquells esperits optimistes que tot heu veuen coló de ròsa; perque seria molt bò que no hey hagués à n'el mon més qu'un llenguatge; però aquest projecte es tan difícil de dú à cap, com fé qu'es sòl enca-lentesca tota la tèrra amb sa mateixa llum y amb sa mateixa caló. Podrà ecsistí un idioma universal, que l'entenga tothòm, que l'escriga tothòm, que tothòm lo sàpia parla; més jò crech que si arriba à formarsé aquesta llengo, no será sa llengo ni d'els poetes, ni d'els oradós, ni d'aquells que conran ses bones lletres, ja per complaure, ja per fé senti ses clares concepcions d'es genit. ¿Y creus, amich méu, qu'aquesta llengo universal sia jamay sa llengo d'es pòble? Sòmit, es un sòmit, y no pús. ¿Y creus que Mallorca puga tení per llengo sa llengo castellana? ¿Creus que s'acòsta

es dí? No heu cregues tampòch; es impossible, es impossible perque se topará amb s'obstacle de clima, de caràcte y de sentiments.

Es vè lo qu'em dins que sa llengo catalana ha sofrit modificacions radicals, y es vè també que cada dia se modifica d'una manera visible; però axò no vòl dí més que sa nòstra llengo es igual de ses altres llengos; més diré encara: axò vòl dí que s'idioma que parlám es idioma y no dialècte. Un dialècte no té necessitat de sa perfecció, precisament perque derivant d'una llengo viva, aquesta li presta totes ses vèus que li pugan fé falta; més sa llengo catalana necessita aquella natural transformació, fya d'es temps y de ses ecsigències, que de cada dia neixen y se multipliquen. Sa llengo castellana es igual que sa nòstra, ¿que dich igual? ¿quines modificacions tan radicals no ha sufrides! es séus voluminosos Diccionaris contenen avuy en dí un sens nombre de paraules qu'ara fá cinquanta anys no ecsistían ni eran conegudes à dins Castilla. Y sa Gramática també ha estat modificada y s'estil no es el mateix d'antes y s'unidad ortogràfica encara no s'ha conseguida! y axò que sa llengo castellana està baix de sa tutela d'un govèrn estrictament centralisadó y unitari! ¿qu'estrañy, es, que sa nòstra llengo patesca de defèctes fies més de s'incuria abans que de son pròpi caràcte? Abandonada, escarnida, sense un defensó que la trèga à llum, sa nòstra llengo se remolca per dins es fanch d'es desprèci, no tenguent altre conhòrt més que sa fosca per allà abont viu; no tenguent altres defensors més qu'uns quants fies que la retrèuen no molt sovint per ferné d'ella objècte de tendres y amoroses cançons.

† F. G.

QUART Y ÚLTIM VIATGE DEL BOT "ANOR."

(POESIA DEDICADA Á C. S. Y O.)

(Continuació d'els tres publicats a n'aquest mateix setmanari.)

Bandera y véles issades;
Lo vent que'm péga de popa;
Timó nòu y má à la copa
Sòls per folgar y gaudir;
De milló mòdo gornida
Que no à n'els altres viatges,
Y ansiosa de veure platges
Ma barca torna sortir.

Altíu, puís, navèga,
Benvolgut xabèch,
Que molt favorable
T'es avuy lo vent;
Y amb molta més ansia
Per tant ho pòts fer,
Puis majós estudis
Que llavòres tench.
Navèga, navèga,
Per tant mon xabèch.

Despedintmè de la còsta
Prest y amb tanta de bonansa,
Vaitx concebrer l'esperansa
D'atruessar un canal.

Sens qu'els núvols que'n més préssa
Per l'espay après corrian,
Ni temor sòls m'infundian
De soportar temporal.

Més jay! que de prompte
Canvia lo temps,
Y el mar tant sòls brama
Juntantse amb lo vent;
En tant qu'un sòl núvol
Assembla es el Cèl,
Y apar dalt els palos
El llum de Sant Tèlm.
¡Ay, malanat náufrach!
¡Ay, pòbre xabèch!

Salvat aquest per ma ditxa,
La mar del tot ja calmada,
Y amb més orgull governada,
Ma nau son rumbo segueix.
Y al mitx de la lleujeresa
Que mòstra en la séua vía,
De prompte els palos destría
D'un buch que temps fa concix.

Comèns per fé sènes
Que va remètre ell,
Y aixís que s'acòsta
Ne feym moltes més,
Fins que compania
Mos prometèm fer.
Mes jay! que va alsantse
Temporal desfèt,
Y assemblan juguets
Els nòstros xabèchs.

Giran d'una part à l'altre
Sens qu'el camí pugan sèbre,
Ni's paran tampòch de rèbre
Còps de má altiu y furiós.
Ja los tapan les onades,
Ja de nòu l'aygue els aixeca,
Fins qu'à la fi es donan sèca
Y à fondo es vénen els dos.

Puís bé, ingrata jove,
Del dòl y mal méu;
Ja que l'amor nòstro
Finí amb lo vaxell
Mirèm de da fondo
També lo mateix;
Puis més convendría
Qu'esserme infaèl,
Seguíssem el rumbo
D'els nòstros xabèchs.

JUAN MESTRE Y MESTRE.

VICI ARRELAT TART ARRANCAT.

A sa part de Frigia abont era la ciutat de Troya, à una petita vila qu'es séu nòm no'm recòrda, vivía un hòmo tan bevedó, que no li bastavan tres lliures d'aygordent diàries.

Còm era d'esperá, es beure, à pòch à pòch, el feu un d'aquells sers repugnants, qu'amb sa séua veu y llengo em-barbollida, amb so séu coló escutiflat, donan à entendre qu'es resòlis ó aygor-

dent, van en gròs per dins es séu ventre.

Sa primera vegada que volgué deixà aquest vici, fench un dia que sa somada li va caure al mitx des carré, y alguns amichs séus li ajudaren à axecarlè. Aquí es nòstro héroe proposà que no tornaria beure pus-may.

Passaren vuyt dies y es propòsit no havia romput; però es que feya nòu, tornà à xaropà, y... lo haguereu de trèure de dins una reunió de persones decentes, perque vèya estels à punt de mitx dia.

Passaren dezèt dies sense beure, escarmental de s' escàndol dorré; que deya havè estat sa séua salut. Però es que feya devuyt, es xarop de parra el tornà à reprendre, y dos amichs séus un vespre el s' en menàren à cas-séua plè de fanch; cansats de veurerli fé es carretó p' es mitx des carré.

Aquí, l' hòmo volgué posà remey à n' es séu vici dominant; y à n' aquest fi, envià à demanà un famós metge (puis sa salut ja la tenia molt rompuda) per veure si li daria una recepta per curarsè.

S' hi presentà aquell metge; y enseguida vejent que tot quant tenia aquell hòmo era resultes des beure, li digué:

—Sa cura la teniu en ses vòstres mans; ¿vos voleu curà? puis deixau es beure.

—Señó Doctó: (respongué es gat;) ¿y pus-may tench de beure?

—No diré tant, (digué es metge;) però, si diré, que si voleu curarvos, d' aquí envant es necessari si acás beveu, que sia en retgla.

—¡Ah! si s' axí, si qu' estich segú que m' curaré. Jò, promèt beure en retgla; y amb una retgla de ses més ec-sactes.

L' ondemà digué à n' els criats, (era molt rich) que cercassen sèt botelles, una gròssa y ses altres més petites, axí còm venian lo mateix que trompes d' òrgues.

Quant les tengué, les omplí de licors de tota classe, y les rotulà respectivament amb sos nòms de s' escala de sa sòlfa; *do, re, mi, fa, sol, la, si*, y posantlès dins un armari el tancà en pañy y clau perque deya qu' allà estava sa séua salut.

L' ondemà dematí se n' anà à s' armari, pegà un xisclèt à n' es *do*, que 'l feu cantà de bona manera; y en seguida digué à sa senhora qu' allò era un *solo*. Es capvespre pegant un tìmbol à sa botella des *fa*, y una pruna à sa des *la* deya qu' era un *duo*. Prònte sabé fè *tercetos* y apoyatures generals tocant tots es punts, axí còm venian, amb una tocada. Si sa séua familia el reprenia, contestava que mentres begués en retgla, no temia à rès.

Còm era d' esperà, arribà à no aguantarsè dret de flach y magre. Tornà es metge y quant el va veure digué:

—¡Axò va mal!! ¿que no beveu en retgla.

—Si señó: y amb tal retgla que vuy que vòstè heu vèja.

Es metge quant va veure aquell òrga, digué:

Es remey que vos queda, es fé d' organista; fins y tant que vos ó els òrgues, hajeu fet un trò.

Axí fench, germanets. Aquell viciós borrarxo se posà à n' es llit; esperant la mòrt, que ja 'l gaspetxava. Si avuy deya que no volia beure pús, 'l ondemà ja no sabia si havia dit rès. Ja no podia mòure es cap de demunt es coxi, y fentsè du un pitxé de licor à baix d' éll, amb una caramella bevia; y begué fins que féu un trò.

Axò mos fa veure que tot vici quant es tendre, es dí, quant no está enseñorit de nòltros, es bò d' arrancà; però, alerta à no dexarli prendre còrda, que vos assegurem, que será tart si arribau à cantà victòria demunt ell. Recordemmos sempre que *Vici arrelat tart arrancat*.

MESTRE GRINOS.

A LA MEUA MOLT ESTIMADA AMIGA

UNA FLORETA.

Dematí, dematinet,
Quant el sol fa fugir l' anba
Te veix entrar dins lo Temple,
Tan modesta, que m' encantas.

Te veix al peu del altar
De la Vèrge Sobirana,
Qu' amb lo còr de colometa
Endreças tendra pregaria.

¿Quin estar qu' hey fa tan bò
Dins aquella Santa casa!
Allunyats del rebumbòri
Del mon, y les séues gales!

¿Que n' ténen aquells que cercan
Riquesa, honors y alabances?
¿O aquells que ròban ò méntan
Murmuran y llevan famés?

¿O aquells que dins el séu còr
Hey guardan rencors, venjanças,
Y son causa, que innocents,
La vida, ben trista passan?

Si aquests còrs tan verinosos
De tant en tant recordassen
Que som pòls, fum, y... no rès!!
Ses maldats no foren tantes.....

Jò, sí un día, de calumnies
Me veix perduda sa calma,
P' els inimichs perseguida...!
Rès m' impòrta, ni dona ànsia.

La vida es curta, bé heu veix:
Honors, riqueses, tot passa.
Sòls els que amb neta consciència
Viuen, la mòrt no 'ls espanta.

Per axò, ma bona amiga,
Cerquém etèrnes llüances;
Juntas al peu del altar
Endreçem dolces pregaries.

Sòls desitx anar al Cèl:
Allà m' espera mon-pare,
M' esperan mos germanets,
Els méus padrins, y... un altre.

Si abans de tú jò moria,
Y Allà volás la méua ànima,
¿Fins que pròp de mí et tendré
No hey estaré aconhortada!

UNA SEUVATGINA.

XEREMIADES.

Hem rebut sa Memòria de sa Compañia *Ferro-carriles de Mallorca* y agraphim aquesta deferència en ves de nòltros.

Fuyetjantlè mos ha cridat s' atenció es gran augment qu' ha tengut en moviment de passatgers y mercancies aquest any passat, y per consequència en productes, qu' han estat de més de 12.000 duros més que s' any anterió.

Es passatgés qu' ha duyt d' una part à s' altre son per terme mèdi uns 873 diaris.

Una particularitat digne d' essè estodiada pe s' empresa es sa de qu' aquest any, encara qu' hey haja hagut un augment de passatgers en general, hey ha hagut una baixa en sos de primera classe, en personal y en kilòmetros recorreguts, lo qual no deixa d' essè significatiu.

S' estació qu' ha tengut més augment llevat sa de Palma ha estat sa de Manacor, y axò es degut segurament més à Felanitx qu' à cap altre vila.

Se deduheix amb últim resultat que aquesta Societat está prosperant de cada día y que si desde es comensament se hagués mirat es carril amb s' importància que se mereixia y senat conforme, avuy tendria molta més prosperidat que no té.

* *

Don Francesch Cordona y Orfila mos ha fèt s' obsèqui de regularmós un esemplà de sa Memòria darrera qu' ha escrita sobre s' aclimatació des cuchi de sèda *Attacus Pernyi*.

Ley agraphim de bòn còr y li oferim es nòstro modest periòdich y sa nòstra pòbre cooperació en quant puga contribuhí à n' es logro des bell ideal y bòn fi que s' ha proposat, desarrollant dins ses Balears un nòu pou de riquesa gran p' el temps que vé. Es nòstros nètis benhirán un día sa séua memòria.

* *

Hem rebut una atenta esquila del señó Delegat d' Hacienda, Don Bonifaci

Soriano, y li aghrahim s'atenció que mos ha dispensat, oferintmós per secundà els seus bons desitjos.

Dilluns passat afeytàren es mascle del Mercat; veyàm quant llevaràn à sa famella ses males condicions que té.

S'altre diassa un Municipal s'adormí à un puesto públich y els atlots enrevoltats per éll li feyan jutipiris. Un ignorant jove en va trèure un *croquis*, un altre ignorant més jove l'ha posat demunt boix, un ignorant véy l'ha enviat à L' IGNORANCIA, y aquesta el publica à continuació, per veure de llevarli sa sòn, de día, à n' aquest Municipal.

Es mitx d'es pati d' una entrada gran de casa de cavallé, s'hi posà una alfàbia molt gròssa, ben pintada y molt ben arretglada, amb herbes per lo redó, y flòrs, etc., etc.; passavan uns hòmos, y la se miravan, diguenthi cadascú sa séua. Es més véy, còm à més *intès* en la matèria, digué qu'allò era una alfàbia de temps de mòros, qu'havíam trobada plena de duros napoleons.

Els altres hey fèren capadàs; nòltros també n'hi feym.

COVERBOS.

Parlant una vegada à una reunió d' un astrònom, n' Arturo, un amich séu, digué:

—N' Adolf sòls s' ocupa d' aquesta ciència; ses séues menjúes son astronòmiques; alí diná de sopa d' estrelles.

—També li agrada lo terrenal, (digué una *polla*), ell fa l' amó à na Marieta.

—No es à ella tota sòla que festetja, (digué un altre;) té relacions amb sa méua germana Maria Mercè.

—Ydò, també vos fas à sèbre que *enreda* sa méua cosina Maria Antonia, (digué una tercera.)

—¡Heu veyès còm jò tench rahó! (digué n' Arturo.) S' ocupa de ses ciències, y al mateix temps festetja ses tres Maries.

Una senhora volia prendre una criada y va anà à ca una amiga séua per demanà informes d' aquesta.

—Ella es molt bona atlòta, fanera y bona cuynera, (li digué s' amiga.)

—Y en que sia massa preguntà, ¿perque l' enjègares?

—Jò te diré: porque era massa bona atlòta y no tenia motiu per reñarlè.

Un homo qu' estava à sa presó acusat de molts de ròbos, demanà per podè lletgi.

—¿Quin llibre vòls? (li preguntaren.)

—L' *Imitació de Jesucrist*, (contestà.)

—¿No te seria igual s' *Imitació de Candelas*?

—No, perqu' à n' aqueix autó no tench rès ja qu' aprende.

—Jò no som un d' aquests que tot lo día se passetjan per dins Ciutat, fent es vago; (repetia un hòmo que se tenia per hòn trabayadó y honrat;) à mí me tròban sempre fisco à sa taverna des cantó.

Anà un atlòt à confessarsè, y preguntantli es confés còm estava Deu à n' el Cèl, respongué:

—Pare: hey está perfectíssimament.

—M' acús, pare, de que murmurám, (deya una beata baix d' els pèus del Confessó.)

—Digués que murmures tú, (li contestà amb tò molt grave es Confés,) y no te pòsis en ses murmuracions d' altri.

—Don Fulano, Don Fulano!... arribi de seguida à ca-séua que sa séua senhora ha perdut sa paraula.

—Ydò, dexaulè fé, à veure si la perdà del tot.

CRIDA.

Se fá present à n' es públich qu' els pòchs **Calendaris de l' Ignorancia** que quedan, se donaràn amb un 25 p^{es} de rebaixa.

Per lo mateix ja podeu corre à can Rotgé, à sa Cadena de Cort, n.º 11.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*En sa Corema dijunan.*
SEMBLANSES.—1. *En qu' òbri ses pòrtes del Cèl.*
2. *En qu' hey ha actès.*
3. *En qu' hey ha fruyts.*
4. *En qu' hey ha Sagraments.*
TRIANGUL....—*Còste-Còste-Còst-Còst-Cò-C.*
XARADA.....—*Má-qui-na.*
CAVILACIÓ.....—*Lladó.*
FUGA.....—*Qui vòl mal no'l s' alluà.*
ENDEVINAYA.—*Un romagué.*

GEROGLIFICH.

NAUJ SANIDRO.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assemblan es Manaments de la lley de Deu à n' els majós de tròpa?
2. ¿Y una creu à n' el Rey?
3. ¿Y es martiris de la Passió à La Sala?
4. ¿Y sa Doctrina Cristiana à Ciutat?

TRIANGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Ompli aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa una illa; sa 2.ª un llinatge; sa 3.ª un animal; sa 4.ª paraula estèrta; sa 5.ª lo que té sa bahia; sa 6.ª un altre animal; y sa 7.ª una consonant.

ECSEME.

XARADA

Abunda per tot lo mon
Prima qu' es un animal;
Segona y *tersa* à ses cuynes
Es segú que 'n trobarás;
Un qu' está dins es baul
Primera y *tercera* fá;
Còm fa *segona* y *primera*
Qui vòl mal à sos germans;
Y es *tot* si tú el vòls veure
A l' Iglesia haurás d' aná.

UN PETISCURRIS.

CAVILACIÓ.

BRACER

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE VOCALS.

.S P.S.T. . N.S.C.II y .I d..bl. . N.S.C.

ENDEVINAYA.

Amb mí pòrt un líquid nègre
Que s' empra sovint, sovint.
¿Quants per éll saben si viuen
Sos pares, germans ò llyis!
¿Endevinarás qui som
Tú que tant pretens de viu?

UN PETISCURRIS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

8 MARS DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.